

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Davida Hipšra a soudců JUDr. Pavla Molka a JUDr. Tomáše Foltase v právní věci žalobce: **M. O.**, zastoupen Mgr. Radovanem Čechem, advokátem se sídlem třída Kpt. Jaroše 1845/26, Brno, proti žalovanému: **Krajský úřad Jihomoravského kraje**, se sídlem Žerotínovo náměstí 3, Brno, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 27. 9. 2016, č. j. 29 Af 70/2014 - 87,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Odměna advokáta Mgr. Radovana Čecha **s e u r č u j e** částkou 4 114 Kč. Tato částka bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

O d ů v o d n ě n í :

I.

[1] Platebním výměrem Městského úřadu Vyškov (dále „městský úřad“) ze dne 18. 11. 2013, č. j. MV 55424/2013, byl žalobci vyměřen místní poplatek za provoz systému shromažďování, sběru, přepravy, třídění, využívání a odstraňování komunálních odpadů ve výši 580 Kč za období roku 2013 a zároveň mu bylo vyměřeno navýšení tohoto místního poplatku o 50% na celkových 870 Kč, neboť místní poplatek neuhradil v termínu splatnosti podle článku 5 obecně závazné vyhlášky Města Vyškova č. 7/2012, o místním

poplatku za provoz systému shromažďování, sběru, přepravy, třídění, využívání a odstraňování komunálních odpadů.

[2] Žalobce podal proti rozhodnutí městského úřadu odvolání. Žalovaný v reakci na ně rozhodnutím ze dne 8. 8. 2014, č. j. JMK 26829/2014, změnil výrok napadeného rozhodnutí tak, že byl vyměřen pouze místní poplatek ve výši 580 Kč, neboť podle žalovaného nebyla výše vyměřeného zvýšení místního poplatku v napadeném platebním výměru dostatečně odůvodněna. Ve zbytku žalovaný odvolání zamítl. Žalobce sice v odvolání uváděl, že místní poplatek zaplatil dne 11. 3. 2013, ovšem z vyjádření městského úřadu vyplývá, že vůči žalobci evidoval starší nedoplatky na místním poplatku za komunální odpad, takže tato žalobcem uhrazená částka byla zaúčtována na úhradu těchto starších daňových povinností.

II.

[3] Žalobce podal proti rozhodnutí žalovaného žalobu, kterou krajský soud zamítl výše označeným rozsudkem. Krajský soud konstatoval, že žalobce neuváděl žádnou z okolností, pro něž by měl být od poplatkové povinnosti osvobozen dle článku 6 obecně závazné vyhlášky Města Vyškova č. 7/2012 či by měl mít nárok na úlevu od místního poplatku dle jejího čl. 7.

[4] Ke vzniku nedoplatků za předchozí roky krajský soud shrnul, že v poplatkových obdobích let 2002-2006 žalobce na základě vyhlášek vznikající poplatkové povinnosti nehradil, proto mu byly místní poplatky za jednotlivé roky postupně vyměřovány, a to včetně zvýšení poplatku vždy o 50 %. Od roku 2007 žalobce začal místní poplatek včas hradit. Částky zaplacené žalobcem za později vzniklé poplatkové povinnosti, tedy i platbu za předmětný místní poplatek za poplatkové období roku 2013, ovšem městský úřad používal na starší nedoplatky na těchto poplatcích. Krajský soud žalobci přitakal, že stejně jako v případě místního poplatku za rok 2013, i ve vztahu k poplatkovým obdobím let 2008 a 2009 žalovaný nakonec příslušné platební výměry městského úřadu změnil tak, že z nich vypustil zvýšení poplatku o 50 %. Postupoval tak z důvodu rozsudků krajského soudu ze dne 18. 12. 2014, č. j. 29 A 29/2010 - 165 a č. j. 29 A 28/2010 - 141, kterými krajský soud zrušil předchozí rozhodnutí žalovaného za tyto dva roky kvůli nezákonnosti spojené právě se zvýšením uvedených poplatků.

[5] Zároveň však krajský soud připomněl, že dokud není rozhodnutí správního orgánu formálně zrušeno, tak na něj dopadá presumpce správnosti, takže má veškeré právní účinky. V době, kdy žalovaný vydal dne 8. 8. 2014 své rozhodnutí o odvolání, byla veškerá předchozí rozhodnutí městského úřadu a žalovaného obsahující i zvýšení poplatku vykonatelná. Žalovaný tudíž nemohl jinak, než k těmto existujícím povinnostem přihlížet. Teprve po vydání rozhodnutí žalovaného k roku 2013 krajský soud rozsudky ze dne 18. 12. 2014 konstatoval nezákonnost zvýšení poplatků za období let 2008 a 2009, na což žalovaný reagoval v nových rozhodnutích tak, že tato zvýšení vypustil. To však nijak neovlivnilo zvýšení poplatku týkající se jiných poplatkových období, u nichž ke zrušení či změně rozhodnutí nedošlo.

pokračování

[6] Žalobcův nedoplatek na samotném poplatku za minulé období činil ke dni platby za rok 2013 částku 2 806 Kč a platbu ve výši 580 Kč učiněnou dne 11. 3. 2013 tak násobně převyšoval, a to i pokud by byly odečteny částky zvýšení poplatků za roky 2008 a 2009. Na ně navíc v době úhrady i v době rozhodování žalovaného o místním poplatku za rok 2013 ještě dopadala presumpce správnosti správních rozhodnutí. I soudy přitom podle § 75 odst. 1 s. ř. s. při přezkumu správních rozhodnutí vycházejí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu.

[7] Správní orgány tedy postupovaly v souladu se zákonem, pokud žalobcovu platbu místního poplatku za rok 2013 použily na starší nedoplatky tohoto poplatku a následně žalobci vyměřily povinnost k zaplacení tohoto poplatku za rok 2013.

III.

[8] Proti tomuto rozsudku podal žalobce (dále „stěžovatel“) kasační stížnost z důvodů podle § 103 odst. 1 písm. a) a d) s. ř. s.

[9] Stěžovatel zopakoval, že v období do roku 2006 nemohl místní poplatek za odpad uhradit, neboť v důsledku odnětí dávek hmotné nouze městským úřadem neměl dostatek peněz, což městskému úřadu i žalovanému opakovaně uváděl v době, kdy zákon č. 565/1990 Sb., o místních poplatcích, ještě umožňoval prominutí tohoto místního poplatku. Tyto orgány proto měly jeho podání, v nichž uváděl, že nemůže místní poplatek uhradit z důvodu odnětí dávek hmotné nouze, posoudit jako žádosti o prominutí místního poplatku za ty roky, v nichž jej neuhradil. Jen v důsledku toho, že tato podání nebyla posouzena jako žádosti o prominutí místního poplatku, vznikly stěžovateli nedoplatky na něm. V důsledku této nesprávnosti byla nesprávná i všechna další rozhodnutí správních orgánů za následující roky počínaje rokem 2007, v nichž sice stěžovatel místní poplatek již uhradil, avšak tyto úhrady poplatku byly započítány na úhradu nedoplateků z minulých let, které by bez nesprávného postupu správních orgánů vůbec nevznikly. S touto námitkou se přitom krajský soud dostatečně nevypořádal, neboť nijak neposoudil namítanou nesprávnost postupu správních orgánů v řízeních předcházejících vydání napadeného platebního výměru za rok 2013. Jeho rozsudek je proto nepřezkoumatelný.

[10] Dále stěžovatel zopakoval, že výpočet jeho nedoplateků na místním poplatku provedený žalovaným je nesprávný, neboť městskému úřadu nárok na úhradu některých dřívějších nedoplateků nevznikl, respektive dodatečně zanikl v důsledku zrušujících rozsudků krajského soudu ze dne 18. 12. 2014. Krajský soud sice poukázal na § 75 odst. 1 s. ř. s., zásada posuzování dle skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu, však neplatí bezvýjimečně, jak ukazuje i judikatura Nejvyššího správního soudu. Krajský soud tedy nesprávně posoudil právní otázku bezvýjimečnosti aplikace této zásady.

[11] Konečně stěžovatel zopakoval, že závěry rozsudků krajského soudu vyjádřené v rozsudcích ze dne 18. 12. 2014 lze vztáhnout i na navýšení místního poplatku za odpad za další roky, takže i tato následná rozhodnutí jsou nesprávná a k navýšení místního poplatku

i za tyto roky docházelo neoprávněně, takže nesprávné bylo i následné vyčíslení výše stěžovatelova nedoplatku. Podle stěžovatele nelze tuto nesprávnost zhojit tím, že i kdyby k nesprávnosti nedošlo, nedoplatek na poplatcích by stále převyšoval částku stěžovatelem uhrazenou. Krajský soud se ovšem s touto námitkou dostatečně nevypořádal, a jeho rozsudek je proto nepřezkoumatelný.

[12] S ohledem na výše uvedené stěžovatel navrhl zrušení rozsudku krajského soudu a vrácení mu věci k dalšímu řízení.

IV.

[13] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti odkázal na odůvodnění svého rozhodnutí a zdůraznil, že stěžovatel ve svých odvoláních proti platebním výměrům za jednotlivé roky opakovaně uváděl formulace svědčící o jeho úmyslu podat odvolání, nikoli žádosti o prominutí poplatku. Bylo tedy v pořádku, že jeho podání byla posouzena jako odvolání. Zdůraznil také, že rozhodnutí týkající se poplatkových období let 2010 až 2012 nebyla zrušena a jsou pravomocná a vykonatelná. Z těchto důvodů navrhl, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost zamítl jako nedůvodnou.

V.

[14] Nejvyšší správní soud posoudil kasační stížnost v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.).

[15] Kasační stížnost není důvodná.

[16] Stěžovatelovy kasační námitky, stejně jako předtím žalobní námitky, míří především do postupu správních orgánů před vydáním platebního výměru ze dne 18. 11. 2013 a rozhodnutí žalovaného ze dne 8. 8. 2014. Stěžovatel uvedl, že měla být jeho odvolání proti platebním výměrům za různá jiná období posouzena jako žádosti o prominutí místního poplatku a že i jiná rozhodnutí žalovaného než ta, která byla zrušena rozsudky krajského soudu ze dne 18. 12. 2014, jsou nesprávná, takže na jejich základě, respektive na základě jim předcházejících platebních výměrů, mu neměl vzniknout nedoplatek na místním poplatku.

[17] Takové námitky však míří mimo rámec soudního přezkumu v tomto řízení. V řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu lze posuzovat pouze nesprávnosti samotného rozhodnutí a jemu předcházejícího řízení, které k tomuto rozhodnutí vedlo. Nelze v něm však posuzovat nesprávnost jiných řízení a rozhodnutí, která byla věcně obdobná, ale vztahovala se k jiným obdobím, jak nyní činí v kasační stížnosti stěžovatel. Stěžovatel tak nemůže v řízení týkajícím se vyměření místního poplatku za rok 2013 platně zpochybňovat, jak byla posouzena jeho odvolání a další podání vztahující se k místnímu poplatku do roku 2010. Pokud pak stěžovatel dosáhl toho, že krajský soud rozsudky ze dne 18. 12. 2014 konstatoval nezákonnost zvýšení místního poplatku za roky 2008 a 2009, neplyne z toho automaticky nezákonnost rozhodnutí za jiná období, která

pokračování

stěžovatel žalobami či předtím odvoláními nenapadl, jak krajský soud přesvědčivě vysvětlil v nyní posuzovaném rozsudku.

[18] Stěžovatel dále vytýká krajskému soudu, že se dostatečně nezabýval otázkou, jak údajné nesprávnosti v předchozích řízeních ovlivnily vznik nedoplatku, který zapříčinil neuhrazení místního poplatku za rok 2013. Tato námitka není důvodná. Krajský soud zcela přesvědčivě vyložil, jak postupně vznikaly stěžovatelovy nedoplatky a jak část z nich zanikla v důsledku jeho vlastních zrušujících rozsudků ze dne 18. 12. 2014. Nebylo ovšem úkolem krajského soudu, aby se při přezkumu rozhodnutí žalovaného ze dne 8. 8. 2014 vypořádával i s údajnými pochybeními žalovaného v jiných řízeních. Bylo zcela dostatečnou reakcí, pokud stěžovateli vyložil v bodě 18 svého rozsudku, že bylo především na něm samotném, „*aby proti těmto rozhodnutím v minulosti včas uplatnil řádné opravné prostředky a dosáhl jejich zrušení nebo změny*“. Krajský soud tedy dostatečně vyložil, proč při posuzování zákonnosti rozhodnutí žalovaného vztahujícího se k roku 2013 nemohl nijak zohlednit tvrzené nezákonnosti rozhodnutí vztahujících se k jiným obdobím. Nabídl tak „*ucelený argumentační systém*“, kterým vyvrátil podstatnou část žalobních námitek ve smyslu nálezu Ústavního soudu ze dne 12. 2. 2009, sp. zn. III. ÚS 989/08, ve kterém Ústavní soud uvedl, že „*není porušením práva na spravedlivý proces, jestliže obecné soudy nebudují vlastní závěry na podrobné oponentuře (a vyvracení) jednotlivě vznesených námitek, pakliže proti nim staví vlastní ucelený argumentační systém, který logicky a v právu rozumně vyloží tak, že podpora správnosti jejich závěrů je sama o sobě dostatečná*“.

[19] Krajský soud dostatečně zdůvodnil, proč byl v době vydání platebního výměru ze dne 18. 11. 2013 stěžovatelův nedoplatek na místním poplatku natolik vysoký, že bylo v pořádku, že platba provedená dne 11. 3. 2013 byla započtena na úhradu tohoto staršího nedoplatku, a nikoli na úhradu místního poplatku za rok 2013. K závěru o dostatečné výši tohoto nedoplatku převyšujícího částku stěžovatelem provedené platby přitom dospěl podrobným výpočtem jak pro variantu, že by v tomto nedoplatku byly zahrnuty i částky uložené platebními výměry za roky 2008 a 2009, které byly ke dni 11. 3. 2013 stále pravomocné, tak i pro variantu bez zohlednění těchto dvou částek poté, co byla rozhodnutí žalovaného zrušena rozsudky ze dne 18. 12. 2014.

[20] První z těchto variant stěžovatel vytýká, že zásadu posuzování dle skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu, nelze chápat bezvýjimečně. Tomu je sice možno obecně přitakat, neboť podle rozsudků Nejvyššího správního soudu opravdu existují z této zásady určité výjimky (viz rozsudek ze dne 4. 2. 2013, č. j. 8 Azs 27/2012 - 65, prolamující ji ve výjimečných případech z důvodu možného porušení čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod; rozsudek ze dne 29. 11. 2012, č. j. 7 As 144/2012 - 53, prolamující ji z důvodu čl. 95 odst. 1 Ústavy v případech nezákonného územního plánu; rozsudek ze dne 15. 9. 2011, č. j. 4 Ads 35/2011 - 75, týkající se rozhodnutí o odnětí dávky sociální péče a o nepřiznání příspěvku na živobytí; či rozsudek ze dne 14. 9. 2011, č. j. 9 Afs 28/2011 - 181, týkající se zpochybnění existence exekučního titulu při přezkumu rozhodnutí vydaných v exekučním řízení). Stěžovatel ovšem nijak neuvádí, proč by právě na jeho případ měla dopadnout některá z těchto výjimek z obecného pravidla, a nikoli sama tato základní zásada přezkumu správních rozhodnutí, jejíž porušení bez nastání některého z oněch výjimečných důvodů zakládá

nezákonnost rozhodnutí krajského soudu (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 4. 2011, č. j. 6 Ads 122/2010 - 178; či rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 9. 2008, č. j. 8 Afs 32/2008 - 59).

[21] Navíc i pokud by na stěžovatele z nějakého jím samým neuvedeného důvodu dopadla a pokud by tedy mělo být zohledněno, že rozhodnutí vztahující se k místnímu poplatku za roky 2008 a 2009 byla následně zrušena, krajský soud v druhé variantě svého výpočtu přesvědčivě vysvětlil, že by výše nedoplatku na místním poplatku stále převyšovala výši platby, kterou stěžovatel provedl dne 11. 3. 2013, takže měla být celá započtena na tento jeho starší nedoplatek.

[22] Stěžovatel konečně označuje toto tvrzení krajského soudu, že nedoplatek na místních poplatcích by v každé z těchto variant převyšoval částku uhrazenou na těchto místních poplatcích, za nepřezkoumatelné. Stěžovatel však neuvádí žádnou argumentaci, kterou by zpochybnil správnost podrobných výpočtů obsažených v bodě 21 rozsudku krajského soudu, takže ani tato jeho námitka neobstojí.

[23] S poukazem na shora uvedené důvody Nejvyšší správní soud zamítl kasační stížnost jako nedůvodnou (§ 110 odst. 1 s. ř. s. *in fine*).

[24] O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti Nejvyšší správní soud rozhodl podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. za použití § 120 s. ř. s. Stěžovatel nebyl v řízení o kasační stížnosti úspěšný, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému, jemuž by jinak právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti příslušelo, soud náhradu nákladů řízení nepřiznal, protože mu podle obsahu spisu nevznikly žádné náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti.

[25] Stěžovateli byl krajským soudem ustanoven advokát podle § 35 odst. 8 s. ř. s., podle jehož poslední věty platí, že zástupce ustanovený v řízení před krajským soudem, je-li jím advokát, zastupuje navrhovatele i v řízení o kasační stížnosti. V takovém případě platí hotové výdaje a odměnu za zastupování stát (§ 35 odst. 8 ve spojení s § 120 s. ř. s.). Při přiznání odměny v dané věci Nejvyšší správní soud určil odměnu výše uvedenému advokátovi ve výši 3 400 Kč [jeden úkon právní služby po 3 100 Kč dle § 7 a § 9 odst. 4 písm. d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., ve znění pozdějších předpisů, s přihlédnutím k ustanovení § 11 odst. 1 písm. d) téže vyhlášky (návrh ve věci samé), a jeden režijní paušál po 300 Kč za jeden úkon právní služby dle 13 odst. 3 téže vyhlášky]. Částka 3 400 Kč poté byla navýšena o částku 714 Kč odpovídající DPH ve výši 21 %, neboť ustanovený zástupce doložil, že je plátcem DPH. Celková částka 4 114 Kč bude k rukám advokáta vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 4. ledna 2017

pokračování

senátu

Mgr. David Hipšr
předseda